İpin Ucu

Bahar Kaya

Güçlü Çocuk Yayınları

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

İpin Ucu

Hayatın bir yerlerinde mutlaka acı olmalıydı. "Biz acımızı çektik, sıramızı savdık mı, yoksa akılının iplerini salmaktan endişe makamına henüz ulaşmadık mı?" diye geçirdi içinden. Gardrobuna ve içindeki özenle dizilmiş onlarca kıyafete baktı. Sıradan bir insanın sahip olduğu kadar kıyafete sahip olmak ne büyük lükstü. Öyle sıradan öyle sıradandı ki hayatın bin dokuz yüz üçüncü günü başkası tarafından defaatle prova edilmiş ama onun ruhu duymamış bir sıradanlık. Buna mukabil hiç şaşmadan provanın birebir aynısını hayatının bin dokuz yüz üçüncü günü birebir aynıyla yaşardı. Dünyadan geçen tüm ayak izleri benzer acıları yaşamış, benzer sıkıntılara göğüs germiş ve gitmişti. Sıra ondaydı. Alacağı son nefes bile şimdiye kadar gelmiş geçmiş tüm insanlar tarafından bir kereye mahsus ciğerlere çekilmiş, canlar teslim edilmiş, ömür süresi bitmişti. Ölüm eski bir şeydi, fakat onun için bir nefes kadar yeni olacaktı. Nasıl ki aldığın bir nefesi tekrar çekemezsin içine ve senin çektiğin nefesin başkasında payı yoktur, aynı öyle ölecekti işte. Hayatın neye dair olduğunu bizzat bilerek fakat ölümün ne denli olduğuna dair hiç bir fikri olmayarak ölecekti. İnsanın yeni bir fikri olmaya mecbur olmadığını önceki fikirlerden istifade etmenin akılcılığını ve konforunu savunarak ölecekti, emindi. "Bilmeli. Bildiği kadar okumalı, okumadığını bilmeye de gayret göstermeli elbette. Yine de tonlarca fikri olmadan da yaşar insan. Bir kaç bir şey bilip onu anlamladırmak mesele." düşüncesine kapıldı ve masada cansız duran kaleme kağıda sarılıp aklına düşeni parmaklarından akıtarak yazmaya başladı.

Fikir ipinin ucunu buldun mu bir kez tüm fikirlerini uç uca ekler aynı yumağa dolarsın. Bir kaç fikir el ele tutuşsun hele bi, gerisi çorap söküğü gibi gelir. Fakat bir tutam fikir sağda bir tutam fikir solda, ötede, beride, az aşağıda da bir tutam derken, hangi fikre yaklaşsan bir diğerinden uzaklaşırsın. Öyle olmaz. Yaşanmaz öyle. Bir fikir diğerine can veriyorsa senin için kıymeti olmalı. Demiyorum ki dogmatik fikirlere kapıl her şeyi onların asılsız temellerinin üzerine bina et. Diyorum ki kafanı kullan, ve kalbinle bak. İkisinde de aynı anda yer bulamayan bir fikirse kurcaladığın, def et gitsin. Çünkü sen ne aklınsın ne kalbin. Her ikisinden de bir tutam. Tutam tutam fikirleri zihninde biriktirip kendini yorma. Aklından geçeni vicdanının onayına sun, vicdanından geçerse kalbinde yumuşat ve düşüncelerinin arasında özgürce gezmelerine izin ver.

Biri kalkıp asılsız laflar edebilir. Bu biri binlercesi tarafından kabul görmüş de olabilir. Sen sen ol vicdanına sor. Gerçi vicdandan önce aklın sana diyecektir ki bir şeyin yokluğunu isbat etmek için tüm ihtimalleri değerlendirmek gerekmesiyle birlikte, varlığının ispatı için bir sebep yeterli olur. Bir şüphe göğsüne vurup şakaklarını sızlatırsa bir sebebe tutun; vicdan. Sesini kısmışsan, arka fonda çalan bir musikiden ibaret kalmışsa vicdanını duyamazsın. Yıllardır duymazdan geldiysen, sesin sahibini tanıyamazsın. Önce tanış vicdanınla. En başa git, suların durgun aktığı, bulanmadığı bir zaman dilimi seç kendine. Kendi kendini kandırmadığın, anlamlandırdığın manalardan hoşnut olduğun bir zaman dilimi.

İçini dökmek isteyeceğin biri karşında canlı kanlı durmuyorsa birini aramaktan çözülen dizlerinin bağını avuçlarının içine al. Kendi derdine derman olamayan bir psikolog, kendi saçını kesemeyen bir berber, kendi kıyafetini dikemeyen bir terzi, kendi yolunu çizemeyen bir ressam vardır muhakkak. Fakat herkes kendini bilmekten mesuldür. Seni, çoğu zaman aklını ve bedeninini ele geçirmeye muktedir hislerini, kafanın içinde darma duman vaziyette yer yer zihninin tabanına saçılmış yer yer zihninin kıvrımlarına sıkışmış yer yer zihninin çeperine çakılmış düşüncelerini senden başkası bilemez. Herkes kendi işine bakarken sen kendi içine bak. İçini dökemediğin için milyonlarca insandan dert yanmak yerine için için dökül. Akacak kan nasıl damarda durmaz taşarsa, akarsu yatağına sığmaz coşarsa sen de kendine bir mekan bul içini dökecek. Sinirlerin davul gibi gerilen derinin altında patlamak üzereyse sağa sola çatıp işleri yokuşa sürmek yerine kendini yokuşa sür, koş mesela. Seni anlamayanlara diyecek söz bulamadığın, sözlerin kifayetsiz kaldığı, akıl kârı olmayan durumlarda şarkı yaz, şiir yaz, yazı yaz. Bi' şeye benzemek zorunda değil yazdıkların, sen kendi derdini içinden taşır da başka bir yerde demlensinler, mesele o. İçin içini kemirse, küskün ve çılgın düşüncelerin özerklikten sıyrılıp bağımsızlığını ilan etmiş duygularınla kol kola verirse, onları dizginleyecek ancak sensin. Senin özgür iradenin elinden tutup bu amansız ve yersiz çıkışlarda bulunan duygu ve düşüncelerinin karşılarında surlar örmen gereken nokta tam da burası. Bıraksan bu çılgınlıkların yularını seni ele geçirip eyleme geçer geçmez pişman olacağın adımlar attırmaya and etmişcesine akıl dışı hamleler yapmaya kalkışırlar. Önce taşkın fikrini ve hissini dizginlemen gerek ki içinde haddinden fazla demlenip karakterini acılaştırmasınlar. Sonra sana da kimseye de zararı dokunmayacak, hatta kabiliyet geliştirdiğin bi alandaysa faydası bile dokunabilecek bir mekan oluştur kendine ve dök içini. Karşında kimseyi bulamadıysan anlatacak ve anlayacak, kendini karşına al. İçini kağıda döktükçe göreceksin ne hissettiğini, kendini okuyacak ve anlayacaksın. Ya da koştukça azalacak öfken, kendinle barışacaksın.